

Röportajda: Şükran Erkan, Seda Eroğul, Şenay Kanat, Sevinç Öge, Nihal Selçuk.

Babakale Güzelleştirme, Kültür ve Dayanışma Derneği: İsmim Şükran Erkan, dernek kurucusu ve başkanıyım. Bundan 15-20 sene önce köyde bir pansiyonum vardı. Gelen müşterilerimden “On sene önce geldik, köyde hiçbir şey değişmemiş” gibi şeyleri sıkça duymaya başlamıştım. Fikir buradan çıktı: “Neden bir güzelleştirme derneği kurup biz de köyümüze bir şeyler katamıyoruz?” Kadınlardan da birçok şey üretilip satılmamaktan şikayetçiydi. Onları ve köy gençlerini de bu işin içine çekebilirsek, omuz omuza veririz, köyümüze güzelleştirme adına bir şeyler katarız ve gelişmesine, kalkınmasına yardımcı oluruz diye düşündük. Bir Hidrellez pikniğinde otururken bu konuyu açtım. Herkes zaten hazırmış. 25 sene önce limanın inşaatı sırasında kurulmuş sonra da kaderine terk edilmiş, yarısı harabeye dönmüş yıkık dökük liman şantiye binasında buluşmak için bir gün kararlaştırdık. Toplandık ve gördük ki orada bir şeylerin değişmesi, onarılması, çevre düzenlemesi gerekiyor. Sonrasında herkesin evinde ne kadar fazla eşyası varsa getirmesi için yine bir gün kararlaştırdık. Gerçekten ağırlamak için kendimi zor tuttum. İnsanlar ne kadar eşyası varsa, masası varsa masayı, sandalyesi varsa sandalyeyi sürükledi getirdi. Gençlerimiz uzak kalmayı tercih ettiler. Biz kaldık kadın kadına. Neden adı Babakale’yi Güzelleştirme Derneği, bir kadın derneği değil de? Bu fikir buralardan çıktığı için adı Güzelleştirme Derneği olarak kaldı çünkü hâlâ bir şeyleri yapabileceğime, değiştirebileceğime bir inancım var, onu kaybetmek istemiyorum. Belki ben yapamam da benden sonra başka birisi gelir, bu yolda devam eder. O gün topladık eşyalarımızı, başladık, çay demleyip kahve yapıp kendi kendimize sattık. İlk kazandığımız para 15 yıl önce dokuz lira.

Garp Session: Hangi yılda kurulmuştu dernek?

B.G.K.D.D: 29 Ekim 2009’da ilk genel kurulumuzu yaptık, onun altı ay öncesinde Hidrellez’den hemen sonra çalışmalarımıza başladık. O sırada Şükran ablanın eşi muhtardı, bize imkan sağlayacak, destek olacaktı. Binamız harabeydi, çatısı yoktu. İlk dört senede güzelleştirme adına birçok şey yaptık. Para kazandık, bağışlarla kendimize geldik. Çınaraltı harabe şeklindeydi, orayı yıkıp yeniledik. Plajda herkes kayaların arasında giyinip soyunuyordu, bir soyunma kabini yaptık. Okula bir projeksiyon cihazı lazımdı, onu tamamladık. Çarşı yollarına, kanalizasyon yapımına katkıda bulunduk, muhtaç çocuklara yardım ettik. Hem para kazandık, hem bu arada binayı yenilemeye çalıştık. Orayı güzelleştirmek köye destek olmak ve iyi işler başarmak adına bizim için önemliydi. Dernek olarak başladık ama işletmesini de açtık, bu da çok önemli. Para kazanmak için iktisadi işletme olmanız gerekiyor. Genel

kurulumuzda belli bir süre sonra bu istendi. Önce çay bahçesi olarak başladık, daha sonra yemek servisine geçtik. Talebe göre yavaş yavaş ilerledik. Neyin işleyeceğini bilmediğimiz için küçük küçük başladık ve zamanla ihtiyaca göre büyüdük. Fırsat verilseydi bu kadarla da kalmayacaktık. Kafamızda çok projemiz vardı.

G.S: Gerçekleştirdikleriniz zaten nasıl bir ihtiyaçtan doğduğunuzun da simgeleri. Anladığım kadarıyla bir araya gelme imkanı yaratan sosyal de bir ihtiyaçtı bu sizin için. Kaç kişi başladınız, şimdi kaç kişisiniz?

B.G.K.D.D: İlk başta çok kalabalık bir gruptuk, 33 kişiyi bulduğumuzu hatırlıyorum. Genel kurul kurulacağı zaman üye kaydımız 100'ü geçti. Çalışan sayımız ise 30'u geçmedi. Sonra maalesef bu düşmeye başladı. İki yıl ara vermek zorunda kaldık. Sonrasında da 66 kayıtlı üye ve çalışmak isteyen beş kişi kaldık.

G.S: Sizin için bu yılların içerisinde neler değişti? Yaptığınız işe olan motivasyonunuz, bir araya gelme sebebiniz ile ilgili neler hissediyorsunuz, halen nerelerden motivasyon ve enerji buluyorsunuz? Köyde neler değişti? Sosyal yapıda hem sizin bir parçası olduğunuz, hem de size etki etmiş olan bir değişim gözlemlediniz mi?

B.G.K.D.D: Biz kendimizde büyük bir değişim fark ediyoruz. Dernek olarak gitmediğimiz yer kalmadı. Türkiye'nin dört bir köşesini gezdik, adaları, Yunan adalarını, Kıbrıs, Selanik ve Kavala'yı gezdik. Birçok bilgi edindik, birçok konuda fikrimiz oluştu. Çevre köylerden bize yol göstermemiz için gelenler de oldu. Bizden bilgi alarak bu yola çıktılar. Köyümüz için de çok güzel oldu. Eskiden kadınlar bu kadar serbest değildi. Sosyalleştik, insanlarla tanıştık, iletişim kurduk ve mesela teşekkür etmesini öğrendik.

G.S: Yaşadığınız yeri başkasından önce kendiniz için yaşanılabilir bir yer haline getirmeniz konusu çok önemli.

B.G.K.D.D: Kesinlikle! Biz köyümüzü çok seviyoruz ve bu işi gerçekten severek yapıyoruz. Evde oturuyorduk, çocuklarımızı büyüttük, yapacak bir şeyimiz veya sosyalleşme yerlerimiz yoktu. Köyün dışına zaten pek çıkmazdık, denize bile gitmezdik. Mesela şort giyerdik, kimse giymiyor diye döner pantolona geçerdik. Büyüklerimiz derneğin şimdi bulunduğu alana gitmiyordu bile, o sokakları bilmiyorlardı. "Çarşının içinde kız kısmının işi ne? Kırarım senin bacaklarını" denirdi. Artık çaylar içiliyor, komşularla sohbet ediliyor. Dernek sayesinde çalışma ortamına da alıştık. Ne ev, ne işletme gibi burası. İkinin arasında bir ortam. Farklı bir şekilde hareket etmeyi öğrendik.

G.S: Ziyaretçilerin köyün kültürünü sizinle olan iletişimden tanıyor olmaları da çok değerli. Şu anda derneğin bir işletmesi var: Kaleder Kafe. İşletme dışında faaliyetleriniz devam ediyor mu?

B.G.K.D.D: Şu anda yerimizden dolayı pek bir faaliyetimiz yok. Geleni gideni bile doğru düzgün ağırlayamıyoruz. Memnun olmasak da başka bir çaremiz yok, alanımız çok dar.

G.S: Bir yandan köydeki var olma ve çalışma alanlarınız kısıyor, ama bir yandan da mesela bir yemek programına katılmıştınız veya yurtdışından gelip giden müşterileriniz oluyor. Başka bir şekilde aktif olmayı, sesinizi duyurmayı, görünür olmayı düşünüyor musunuz?

B.G.K.D.D: Teklifler alıyoruz fakat böyle bir imkanımız yok. Maalesef bizim diğer arkadaşlarımız bizi çok yalnız bıraktı buraya geçtikten sonra, herkes evlerine çekildi. Kurduğumuz günden beri ilerleyemedik. Bu durum bizi çok üzüyor. Yer sıkıntısı çok yaşıyoruz, maddi olanağımız yok.

G.S: Gençleri de dahil etmek istediğinizden fakat pek ilgi göstermediklerinden bahsetmişsiniz. Aslında bunun jenerasyonlar-arası devam edecek bir şey olması hayali çok güzel. Fakat bu durumda kimlere, nasıl bırakacaksınız derneği?

B.G.K.D.D: Açık olmak gerekirse gelecek için umutlu değiliz. Bizimle biter diye düşünüyoruz. Bizden sonra kimse devam ettiremeyecek maalesef. Biz de zor şartlarda kurduğumuz için direniyoruz. Köy yerinde dernek kurmak ve daha doğrusu bunu kabul ettirmek çok zor. Kurulamaz diyenlere rağmen derneğimizi kurduk, başardık, yürüttük, engellendik. Yine on sene geriye döndük neredeyse. Üzerine de pandemi geldi. Burası bizim üçüncü yerimiz. Sayımız gittikçe azalıyor ancak yine de derneği yaşatmak istiyoruz. Köy yerinde böyle bir şey başarmaktan çok memnunuz, kadınlar erkeklerden bir adım öndeler. Kadınlara kabul ettirdik ama erkeklere ettiremedik kendimizi...

Interviewed: Şükran Erkan, Seda Eroğul, Şenay Kanat, Sevinç Öge, Nihal Selçuk.

Babakale Beautification, Culture, and Solidarity Association: My name is Sukran Erkan, I'm the founder and president of the association. I had a motel in the village 15-20 years ago. I started to hear things like "We came ten years ago; nothing has changed in the village!" often from the customers. The idea came from there: "Why can't we establish a beautification association and contribute something to our village?" I also heard from women: "We produce a lot of things at home, we cannot sell them." We thought that if we could get them and the young men of the village into this thing, we could contribute to beautify our village and help it progress and prosper. I opened this topic while sitting at a Hidrellez picnic and saw that everyone was already willing. We decided upon a date to meet at the dilapidated construction building built 25 years ago during the construction of the port, then abandoned to its fate and now half in ruins. We gathered, looked and noticed that some things needed to be changed, repaired, and landscaped. Afterwards, we set another date to bring as much extra stuff as we had in our houses. I tried really hard not to cry, people dragged in whatever furniture they had, a table if they had a table, and a chair if they had a chair. We couldn't involve the youth, they preferred to stay away. We remained all women. Why is it called the Babakale Beautification Association, not a women's association? Because that was the idea, its name remained as the Beautification Association because I still believe that I can get things done, that I can change them and I don't want to lose that belief. Maybe I can't get them done, but someone else might come after me, continue on this path. That day we gathered our things, got started, made some tea and coffee and sold it to each other. The first money we earned 15 years ago was nine liras.

Garp Sessions: When was the association established?

B.B.C.S.A: We held our first general committee meeting on October 29, 2009, we got down to working right after Hidrellez, six months before that. Şükran's husband was the headman then, so he would provide us with opportunities and support. Our building was in ruins, it had no roof. So, did we do anything on behalf of beautification? We did in the first four years. We earned money too, we came to life with donations. Çınaraltı was in ruins; we demolished and renovated it. On the beach, everyone was changing among the rocks so we built a changing cabin. The school needed a projector, so we provided it. We contributed to the market roads, sewers, and we covered school fees for two children in need for a year. We both earned money and meanwhile tried to renovate the building,

renovated everything. It was important for us to beautify that place. Both to achieve good deeds and to support the village. Most importantly, we promoted the village. We started as an association, but we also opened its business, which is very important. You have to be a commercial enterprise to earn money anyway. This was requested after a certain period of time in our committee meeting. First we started as a tea shop, then we moved on to food service. We progressed according to demand, gradually. Since we did not know what would work, we started small and grew according to the needs. If given the opportunity, we would have done more. We had so many projects in mind.

G.S: What you have accomplished are signs for what kind of needs you were born out of. From what I understand, it was also a social need, an opportunity for you to come together. How many people did you start with, how many are there of you now?

B.B.C.S.A: At first we were a very large group; there were 33 of us. When the committee was to be established, our member registrations exceeded 100 in time. The number of the active employees did not go over 30. Then, unfortunately, it started to drop. We had to take a break for two years, we don't want to get into those issues much. After that, we remained 66 registered members, five people who wanted to work actively.

G.S: What has changed for you in these years? How do you feel about your motivation towards what you do, the reason you came together, where do you still find motivation and energy? What has changed in the village? Have you observed a change in the social structure? That you are a part of, that has affected you...

B.B.C.S.A: We notice a great change in ourselves. We went everywhere as an association. We visited every corner of Turkey as well as the islands, the Greek islands, Cyprus, Thessaloniki, Kavala. We learned a lot and formed ideas on many subjects. There were also those who came from surrounding villages for our guidance. They set out by learning from our past experiences. It has been very good for our village as well. In the past, women were not so open. We socialized as we met people, communicated with many, for instance, learned to say thank you.

G.S: It is very important to make the place you live in a livable place for yourself before anyone else.

B.B.C.S.A: Absolutely! We love our village and our job. Having raised our children, we were sitting at home, had nothing to do, no place to socialize at. We wouldn't go out of the village, we wouldn't even go by the sea. For example, we would wear shorts and because

no one was wearing them we would go switch to pants. Our elders did not even go to the area where the association is now, they did not know those streets. "What is a girl's business in the market? I will break your legs!" Now we have tea and converse with our neighbors. Thanks to the association, we got used to the working environment. It's not like at home, it's not like a business. Something in between. We learned to act differently.

G.S: It is also very valuable that the visitors get to know the culture of the village through the communication with you. Currently, the association has a business: Kaleder Cafe. Do your operations outside the business continue?

B.B.C.S.A: We don't have much activity at the moment because of our location. We can't even properly host those who come by. We aren't happy with this but we have no other choice as our space is very tight.

G.S: On the one hand, your existence and working areas in the village are restricted, but on the other hand, you participated in a cooking show and you have international customers. Do you intend to be active, heard and visible in another way?

B.B.C.S.A: We get offers but we don't have the resources. You need people. Unfortunately, our other friends left us very alone during this period. After moving to this new space, everyone retreated to their homes. We have not been able to progress since the day we were founded and this upsets us. We are experiencing a shortage of space and also we don't have the financial means.

G.S: You mentioned that you wanted to involve the village youth but that they hadn't shown much interest. The idea that this would be an intergenerational thing is very nice. But in this case, to whom and how will you leave the association?

B.B.C.S.A: To be honest, we are not hopeful for the future, we think it will end with us. Unfortunately, no one will take over after us. We are only resisting to continue because we built it under difficult conditions. It is very difficult to establish an association in the village, or rather to get it accepted. Despite those who said it cannot be done, we have founded our association, we have succeeded, we have run it, we have been blocked. We have fallen back almost ten years again. Then the pandemic hit. This is our third spot. The second place was also destroyed. Our number is decreasing, we want to keep the association alive. We are very happy to have achieved such a thing in the village. Women are one step ahead of men. We made the women accept us, we couldn't get the men to...

Babakale'deki ilk akşam yemeğimizin ardından, birbirimizi daha iyi tanımamıza yardımcı olacak bir oyun oynamayı önerdim: Aşık Olmak İçin 36 Soru'dan birini sırayla cevaplamak. İlk defa psikolog Arthur Aron tarafından 1997'de öne sürülmüş ve 2015 yılında New York Times'ın Modern Love bölümünde yer alan bir makaleden sonra yeniden gündeme gelen bu soru dizisi, samimiyet yaratma ve aşık olma sürecini hızlandırma ihtimali üzerine tasarlanmış.

Ayşe ve Deniz'den Garp Sessions'ın dört dönemini bir araya getiren bu kitap projesine davet edildiğimde, kendi dönemimizde deneyimlediğimiz bu tanışma oyunu, geçmiş dönemler arası bir egzersiz olarak nasıl uygulanabilir ve kitapta hangi şekilde yer alabilir diye düşündüm.

Geçmiş bütün katılımcıları bu 36 sorudan rastgele seçilmiş bir tanesini cevaplamak üzere davet ettim. Kabul eden katılımcılar ortak bir Google dosyasında isimlerinin altında yer alan soruları cevapladılar. Kitabın içinde ise cevaplar anonim bir şekilde rastgele dağıtıldılar. Böylece hangi cevabın kime ait olduğu katılımcılar arasında bir sır olarak kaldı.

Kitap boyunca karşınıza çıkan bu soru ve cevaplar, kurgusal bir karakterin samimi itirafı, ya da kolektif kırılganlıklarımızın ve arzularımızın birleşimi olarak okunabilir.

During our residency in Babakale, after our first dinner together, I proposed a game to help us forge deeper connections. We would take turns asking each other one of the "36 Questions to Fall in Love," designed to foster intimacy and potentially accelerate the process of falling in love. This set of questions was first studied by psychologist Arthur Aron in 1997 and gained renewed attention in 2015 after an article in the New York Times' Modern Love section.

When Ayşe and Deniz invited us to participate in this book project, which brings together past sessions of the Garp Sessions programme, I pondered how this "ice-breaker" game could be experienced among all the participants from different years and how it could be included in the book.

I asked all past participants to respond to one of these 36 questions, then randomly assigned a question to each participant who agreed to take part. Each person answered their question on a shared Google document, under their names. The answers are dispersed randomly and anonymously throughout this book. Thus, the identity of the responder remains a secret among the participants. As for the reader, each answer can be perceived as an intimate confession of a fictional character or as a composite of our collective vulnerabilities and desires.

